

† Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ
Ο ΦΛΩΡΙΝΗΣ, ΠΡΕΣΠΩΝ ΚΑΙ ΒΟΡΔΑΙΑΣ
ΘΕΟΚΛΗΤΟΣ

Εν Φλωρίνη τη 24η Αυγούστου 2016

Πανοσιολογιώτατον
ἀρχιμ. Παΐσιον Παπαδόπουλο
Ἡγούμενο
Ἱερᾶς Μονῆς Ἁγίου Γρηγορίου Παλαμᾶ
Εἰς Ἀντίγονο Ἀμυνταίου.

Πανοσιολογιώτατε καὶ ἀγαπητέ μου π. Παΐσιε, σοῦ ἀπευθύνω ἀπὸ
καρδίας τὸν ἀρχιερατικὸ καὶ πατρικὸ ἐν Χριστῷ χαριετισμὸ μου.
Εἰρήνευε ἐν Κυρίῳ.

Ἀπὸ πολλῶν καιρῶ συνωθοῦνται σκέψεις, λογισμοὶ καὶ αἰσθηματὰ στὴν
καρδία μου, τὰ ὁποῖα ἐπιθυμῶ νὰ σοῦ ἀνακοινώσω μετ' ἀγάπης, ἀληθείας
καὶ ἀγωνίας. Ανατρέχων στὸ παρελθὸν βλέπω τὴν κουρά σου, τὴν
χειροτονίαν σου σὲ διάκονο, σὲ πρεσβύτερο καὶ τὴν προχειρίσιν σου στὸ
ὄφφικιο τοῦ ἀρχιμανδριτίτη. Ὅλα σοῦ τὰ ἐτέλεσε ὁ Γέρον ἑπίσκοπος
π. Αὐγουστίνος κι ἐγὼ ἤμουν δίπλα διακονῶν τὸν Γέροντα ἀλλὰ καὶ
ἐσένα. Σὲ ὅλα δὲ πού με ρωτοῦσε ὁ Γέροντας, διότι πάντα ἐρωτοῦσε τὴν
γνώμη μου, ἤμουν θετικὸς καὶ με ἀγάπη γιὰ τὸ πρόσωπό σου.

Ἦλθε τέλος ὁ καιρὸς, πού ἀνοχῆ καὶ μακροθυμία Κυρίου κατέστη ἡ
μετριότης μου ἐπίσκοπος καὶ Μητροπολίτης τῆς θεοσώστου ἐπαρχίας
μας. Γνωρίζεις καλῶς, ὅτι ὅπου χρειάσθηκες τὴν θετικὴν εἰσηγήσει καὶ
ὑπογραφή μου τὴν εἶχες ἐξ ὅλης τῆς καρδίας μου, ἔστω κι ἂν κάποιος εἶχε
ἄλλη γνώμη, διότι ἐβλεπα τὸν ἀγνὸ ζῆλο σου ἐν Κυρίῳ γιὰ τὴν Ἱερὰ
Μονῆς. Μακάρι βεβαίως νὰ διαθέταμε καὶ πλούσιους πόρους,
ὥστε νὰ μπορούσα νὰ συνδράμω καὶ στὸ οικονομικὸ μέρος, ἀλλὰ αὐτὸ
ἦταν ἀδύνατο.

Ὅλα τὰ ἀνωτέρω παρατίθενται ὄχι ὡς κάποιο ἰσχυρὸ ἄλλοθι γιὰ τὰ
ἐπόμενα, πού σοῦ γράφω. Διότι καὶ τὰ ἐπόμενα, ὅπως καὶ τὰ
προηγούμενα, παρατίθενται με ἀγάπη πρὸς τὸ πρόσωπό σου.

Ἀγαπητέ μου, π. Παΐσιε. Τὸν τελευταῖο καιρὸ γίνομαι δέκτης πολλῶν
λόγων σου, εἴτε προφορικῶν, εἴτε γραπτῶν δημοσιευμάτων σου, εἴτε καὶ
τοῦ ἠλεκτρονικοῦ πλέον τύπου. Διακρίνω μέσα στὰ δημοσιεύματά σου μιὰ
ὀρμη ἀκάθεκτη καὶ ἀμετρη. Δὲν ἀρνούμαι, ὅτι σὲ κάποια σημεῖα ἔχεις
δίκιο. Μὴν ἀρῆσαι ὅμως καὶ τὸ γεγονός, ὅτι καὶ σὲ ἄλλα σημεῖα ἔχεις
ἄδικο. Ὅπως ἡ ἔλλειψι ἢ ἡ κακοδοξία εἶναι λάθος, τὸ ἴδιο λάθος εἶναι καὶ
ἡ ὑπερβολή. Ὅπου βάζουμε σὰν συνθετικὸ τὴν λέξι «σοῦπερ» ἀμέσως
ἔχουμε καὶ τὴν αἴσθησι, ὅτι ἐδῶ κάτι δὲν πάει καλά. Μᾶς ἀρκεῖ τὸ ταπεινὸ

«ορθόδοξος». Ἐνῶ τὸ «σοῦπερορθόδοξος» δείχνει τὸν γκερεμό, πρὸς τὸν ὁποῖο σπεύδει κάποιος σταθερὰ ἐπιβαίνων ἐπὶ τοῦ ἐωσφορικοῦ ὀχήματος. Ἡ ἐκκλησιαστικὴ ἱστορία ἔχει πολλὰ παραδείγματα.

Ἐσχάτως χρησιμοποιοεῖς καὶ σὺ καὶ ἄλλοι ὑπὸ τύπον ἀπειλῆς καὶ σὰν καραμέλλα, τὶς βαρύτερες λέξεις «ἀπόσχισι καὶ ἀποτειχίσι», ὅπως ἔπραξε, μοναδικὸς ἴσως σαυτὴν τὴν θλιβερὴ πρωτιά, μὲ δήλωσί του στὰ ἠλεκτρονικὰ λαϊκὸς τις ἐκ Πτολεμαΐδος. Δυστυχῶς ἡ ἱστορία μαζί μὲ ἐπαίνους σὲ ἔργα προσώπων ἔχει καὶ φοβερὰ μαυρίσματα.

Ἐρευνήστε λίγο τὴν λέξι ἀποτειχίσι στὰ πατερικὰ κείμενα καὶ θὰ βρῆτε, ὅτι μόνον ἓναν πρέπει νὰ ἀποτειχίσουμε, τὴν ἁμαρτία καὶ τὸν πατέρα της, καὶ βεβαίωτα τὴν αἴρεσι, κόρη τοῦ ἰδίου πατρός. Τελικὰ ὁ καθένας μας φέρει καὶ τὴν εὐθύνη τῶν πράξεών του.

Ἀναλογισθῆτε, ὅτι ὅσες μαρτυρίες πατερικὲς φέρετε ὡς στήριγμα γιὰ βήματα καὶ διαβήματα σκληρά, μπορεῖτε νὰ βρῆτε ἄλλες τόσες, οἱ ὁποῖες συνιστοῦν σύνεσι μετὰ ἀληθείας καὶ ἀγάπης. Ἐν προκειμένῳ ἀναφέρω τὴν στάσι σὲ πολλὰ οἰκουμενιστικὰ γεγονότα ποὺ κρατοῦσε ὁ μακαριστὸς καὶ ἅγιος Γέροντας τῆς Ἰ. Μονῆς Γρηγορίου Γεώργιος. Ἦταν ἀνυποχώρητος στὶς θέσεις του, ἀλλὰ ποτὲ δὲν ἔβρισε κανέναν, ποτὲ δὲν εἶπε ὑπερβολὲς κι οὔτε σκέψι περὶ ἀποσχίσεως ἢ ἀποτειχίσεως.

Πόσο θὰ λυπούμασταν καὶ θὰ πονοῦσαμε μιὰ μέρα, ἂν ἓνα δάχτυλό μας ἀποφάσιζε νὰ ἀποσχισθῆ ἀπὸ τὸ σῶμα μας, ἐπειδὴ αὐτὸ κάποιου εἶχε κάποια πληγὴ, ἔστω καὶ μεγάλη; Τὸ σῶμα σώζει τὰ μέλη κι ὄχι τὰ μέλη τὸ σῶμα. Ὅταν δὲ τὸ Σῶμα εἶναι ἡ Ἐκκλησία, ὁ Χριστός, τότε χρειάζεται πολλὴν φύλαξι ὁ λογισμὸς μας καὶ ἡ γλῶσσα μας. Οἱ κληματοβεργες σώζονται ἀπὸ τὴν Ἄμπελο κι ὄχι ἡ Ἄμπελος ἀπὸ τὶς κληματοβεργες, εἴτε ἡ ἀψευδὴς γλῶσσα τοῦ Κυρίου.

Δὲν ψέγω τὴν καλὴ ἀγωνία σου. Δείχνω ὅμως τὴν ἐλαφρότητα, μὲ τὴν ὁποία ἐκφράζεστε γιὰ βαριὰ πράγματα. Δὲν εἶναι βαριὰ μόνον τὰ Οἰκουμενιστικὰ, ὅποιοι λίαν κακῶς τὰ πράττουν, ἀλλὰ εἶναι ἐξ ἴσου βαριὰ καὶ τὰ ὅσα λέγονται ἐλαφρῶ τῇ καρδίᾳ ἀπὸ τὴν ἄλλη ὄχθη.

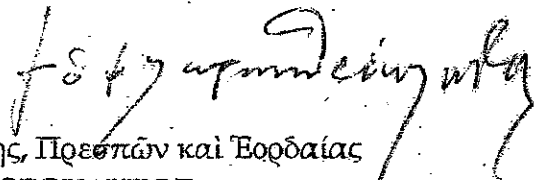
Ἀγαπητέ μου, π.Παῖσιε. Στὶς γραμμὲς ποὺ παρέθεσα ἐγγράφως στὴν ἀγάπη σου, θέλω νὰ ἰδῆς τὴν ἀγωνία μου γιὰ τὴν ψυχὴ σου καὶ γιὰ τὴν ἱερωσύνη σου. Καὶ γιὰ τοὺς λαϊκοὺς βεβαίως ὡς ἐπίσκοπος ἔχω ἀγωνία γιὰ τὸ ἐπόμενο βῆμα τους μὲ τὰ λόγια ποὺ διακηρῦσσουν. Διότι εἶναι κι αὐτοὶ Σῶμα Χριστοῦ κι ἀσφαλῶς μιὰ ἀπόσχισί τους πάντα ἔχει βαριὲς συνέπειες στὸ μάκρος τοῦ χρόνου. Ὅμως ἔτι καὶ ἔτι περισσότερο γιὰ ἓναν ἱερωμένο ὅλα αὐτὰ εἶναι ἐπιβαρυντικότερα γιὰ τὸ ἐπόμενο βῆμα τῆς ἱερωσύνης του. Ποῦ θὰ τὴν στεγάζῃ. Σὲ ποιά χρυσὴ ἀλυσίδα ἀδιόσπαστης ἱερωσύνης θὰ ἐνταχθῆ, ὥστε νὰ λέγῃ, ὅτι βαστῶ κι ἐγὼ ἀπὸ τὴν μοναδικὴ Πεντηκοστὴ ἐκείνου τοῦ εὐλογημένου Ὑπερώου. Τὸ ἴδιο ἀρέσκονται νὰ καυχῶνται ὅλοι ὅσοι ἀποσχίστηκαν στὸ παρελθόν, εἴτε παπικοί, εἴτε προτεστάντες μὲ ὅλα τὰ κομματάκια τους. Οὔτε πάλι εἶναι ἰδανικὸ μοντέλλο ἱερωσύνης καθηρημένοι κληρικοί, οἱ ὁποῖοι λειτουργοῦν, στὴν

πατρίδα μας. Σὲ ποιά Ἐκκλησιολογία γράφονται αὐτά, γιὰ νὰ τὰ διαβάσουμε κι ἐμεῖς.

Ἄς επικρατήσουν οἱ ἀγαθοὶ ἐν Κυρίῳ λογισμοὶ καὶ ἡ ἀγιοποιὸς ταπεινώσις. Φοβοῦ δὲ καὶ τὴν ἐκ δεξιῶν κλοπὴ τοῦ διαβόλου. Φοβοῦ καὶ τὸν σκανδαλισμὸ τῶν ψυχῶν ποὺ σὲ διαβάζουν, ἢ σὲ ἀκοῦν. Ἐννιά φορές νὰ τὰ λές στὸν ἑαυτὸ σου καὶ μιὰ φορὰ στοὺς ἄλλους. «Γίνου σκληρὸς μὲ τὸν ἑαυτὸ σου καὶ ἐπιεικὴς μὲ τοὺς ἄλλους». «Ἡ Ἐκκλησία οὔτε ἀπὸ μᾶς ἄρχισε, οὔτε μὲ ἡμᾶς θὰ τελειώσῃ», κι « ἂν ποῦμε ὅτι ἐμεῖς κρατοῦμε τὴν Ἐκκλησία, ψέματα θὰ ποῦμε». Αὐτὰ συμβούλευε πρὶν ἀπὸ δεκαετίες ὁ Γέρον π. Αὐγουστίνος σὲ κάποιον νέον καὶ μὲ πολὺν ζῆλο ἱερομόναχο.

Ἀλλ' ὅμως, εἰ καὶ οὕτω λαλοῦμεν, πεπεισμεθα περὶ σοῦ τὰ κρείττονα καὶ ἐχόμενα σωτηρίας. Δώῃ γάρ σοι ὁ Κύριος σύνεσιν ἐν πᾶσι. Προσεύχου ἐν ταπεινώσει καὶ εἰρήνευε ἐν ἀγάπῃ καὶ ἀληθείᾳ.

Μετὰ πολλῆς ἀγωνίας, πολλῶν πατρικῶν εὐχῶν
καὶ ἀγάπης ἀμεταμελήτου ἐν Κυρίῳ
ὁ κανονικὸς Ἐπίσκοπος καὶ Μητροπολίτης σου, ὁ ὁποῖος ἀγαπᾷ τὴν
Ὁρθοδοξίαν καὶ ἀγωνίζεται ὑπὲρ αὐτῆς
ἂν εἰσέτι μὲ ἀναγνωρίζῃς καὶ μνημονεύῃς ὡς τοιοῦτον κατὰ τὴν ἐπιτέλει
τῆς θείας λειτουργίας,

† Ὁ Φλωρίνης, Πρεσπῶν καὶ Ἑσθραίας
ΘΕΟΚΛΗΤΟΣ